

[Tyroll]

hvor mange der skal være ansat osv. på dette tapperi.

Sådan som det ser ud for øjeblikket – men det kan være, at statsministeren kan sige noget andet: at der ikke er tale om, at regeringen vil gribe ind i disse forhold med dette overenskomstdiktat – går man, i hvert fald fra Bryggeriarbejderforbundets formands side, ud fra, at man ikke kan komme i reelle forhandlinger om disse ting. Det vil sige, at spørgsmålet om, hvor mange ansatte der skal være på den virksomhed, er overladt til et paritetisk sammensat nævn, og her må det nok siges at blive overladt til en opmand. Er det virkelig det, som socialdemokratiet mener er fagbevægelsens funktioner, at den bare skal sidde og se på, at en eller anden opmand afgør, hvor mange der skal være ansat på sådan en virksomhed?

Hvad er i det hele taget socialdemokratiets politik over for hele dette strukturarbejdsledelsesproblem, der opstår? Er det bare noget, man skal sidde og se passivt på, at man får flere og flere rationaliseret ud af arbejdsmarkedet uden at kunne finde beskæftigelse til dem?

Jeg kunne også komme ind på hele spørgsmålet om, hvad der egentlig er blevet sagt af Metalarbejderforbundets formand. Og vende disse ting om. Han taler jo mere om, hvordan disse aktioner rammer andre end arbejdsgiverne, i stedet for at se på, at på daginstitutionsområdet og på andre områder, på trafikområdet, ville en forbedring af arbejdernes vilkår helt klart også være i den øvrige arbejderklasses interesse. Det er altså at vende tingene på hovedet. Men det må jeg vende tilbage til.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Brusvang startede med at sige, at det nok ligger sådan, at hans parti ser lidt alvorligere på situationer som dem, der nu er til debat her, på arbejdsmarkedet, end regeringen gør. Jeg vil gerne sige, at det ikke er tilfældet. Det er også regeringens opfattelse, at man ganske både nøgternt, sagligt og alvorligt skal vurdere de problemer, der opstår på arbejdsmarkedet, og seriøst prøve på at finde ud af, hvad vi kan gøre for, at tingene foregår så reglementeret og så ordentligt, som det nu engang er muligt.

Dér er det altså bare, at jeg har en fornemmelse af, at hvis vi lytter alt for meget til centrum-demokraters og måske visse andre partiers synspunkter herinde, så ville den uro, der momentvis og pletvis kan være på det danske arbejdsmarked, snarere blusse op, blive mere omfattende og finde sted oftere, end den gør nu. Det er dér, forskellen i vores vurdering ligger, ikke i, om vi tager alvorligt på tingene, for det gør man bestemt også fra regeringens side.

Jeg ved ikke, om man havde tid til at se den TV-film, der var i går aftes. Det var en film om amerikanske arbejdsforhold. Nu ved jeg, at hr. Brusvang var i Berlin i går, så han har ikke haft tid til at se den. Det var en film, der på en ganske udmærket måde illustrerede, hvad der kan ske, hvis man går for langt i restriktionerne, er for ivrig med at sætte politi og den slags ind. Jeg tror, at man lige skal være opmærksom på den side af sagen. I hvert fald kan jeg ikke anbefale, at man farer frem med bål og brand og bliver alt for voldsomt restriktiv. Jeg tror, at det vil have den stik modsatte virkning.

Hr. Brusvang sagde noget om, at det ikke var godt, hvis man kunne strejke, uden at der var nogen risiko. Jeg tror, man må erkende, at der altid er en risiko. Der er for det første et løntab, men der kan da også være andre risici forbundet med en konflikt, som gør, at jeg ikke tror, at det for de fleste af dem, der i en bestemt situation kommer ud i en konflikt, er nogen ønskværdig situation, noget, de ligefrem ønsker at komme i. Når det er sagt, så må jeg sige, at det også er givet, at der rundt omkring er grupper, der spekulerer i konflikt. Det skal man naturligvis først og fremmest på arbejdspladserne selv være opmærksom på og ikke lade sig føre af folk, der ligefrem har det som princip, at der skal være konflikt for enhver pris.

En af de ting, der har været inde i debatten her i dag, er jo problemerne omkring HT. Dér synes jeg det er værd at bemærke, at situationen ikke var den, at politiet ikke greb ind. Politiet greb ind og var klar til at foretage den nødvendige beskyttelse af tjenestemænd, der ville fortsætte med at køre. Men her var det disse tjenestemænd, der tilkendegav, at de ikke ville køre under politibeskyttelse. Den slags kan man naturligvis vurdere forskelligt, men det viser bare, hvor komplicerede sådan nogle situationer er.